

on wägga kallid tootusjed pühha kirja sees,
ja kes need tootusjed miški ei panne, ei holi
se Jummalast, kes neid annud, ja teeb enne-
sele kahjo, kellele nemmad antud. Tubba
Oppet. san. 14, 31. on ööldud: „Kes wäes-
te peäle armo heidab, se auustab Jumma-
lat,” ja 19, 17. „Kes kehwa peäle armo
heidab, se laenab Jehowale, ja Se tašsub
temma kätte, mis ta head teinud.” Kui
siis ükski kehwa so ukse ette, ehk so tuppä
tulles, ja ande so kääst pallub, se siis on,
nago tōstaks Jummal isse kät, ja ütles:
Laene mulle, ni paljo kui so joud annab, ma
tahhan sulle kätte tašsuda omma aial, ja ei
pea sinna kašsustke ilma jama. Ja sinna tah-
haksid omma Jēsandale, omma Lojale waš-
tase melega kelata, mis Ta so kääst pallub?
Mis saab Temma kül ütlemä, kui se suur
kättetašsumisse pääw kät? — Ei sa sulle
mitte kättemaksmatta jama; küllab Temma
sulle tašsub, et sul iggawesses aiaš sest

koormast kanda. Ni pea kui sind kutsutakse
ommast waesussest anda ja enmast kullutada
Jummal rigi pärrast siin Ma peäl, et wäeste
innimeste hinged saaksid pääsema sest patto-
unne ja waimolikko pimmedusse wägga su-
rest dñnetussest, kelles ni mitto tuhhat kord
tuhhat rištirahwas ja pagganad alles mag-
gamas kui furno-haudade sees; ikka siis
Jummal isse on omma kät so wašto wälja-
sirr tamas, sulle üteldes: Laena mulle, ma
tahhan sulle tdeste jälle kätte maksta. Alga
sinna pōrad amma silma Ta peält ärra, ja ei
tahha, ja pōrad Jummalale, omma Jēsan-
dale selga? Oh sinna jōlle innimenne! Teek-
sid sa ühhe ilmalikko kunningale nenda, ekš
naene ja lapsed ei saaks ärraehmatama ja kät
kōkkolōma ja ütlemä: Armas isä, mis so
meles, et sa sedda teed, ni sure herra wašto?
wata, nüüd sa olled meid keik dñnetumaks
teinud, ei temma meid wist ial ei unnušta!
— Alga — kui ükski ilmalik kunnin-